

МАКЕДОНСКАТА САГА

Д

али е комунистички рецидив славењето на некогашниот празник на трудот - Први мај ?

Ако судиме според нашиот начин, на прослава, кога речиси сите македонски граѓани традиционално со добра скара се одмораа на ливадите на познатите излетнички места во земјава, веројатно ДА. Но, всушност никој од нив и не знае зошто го прославува. Велат тоа го правеле за да се запази традицијата, односно традиционално први и втори мај да се поминеле во добро друштво и со добра закуска. Иако овој празник всушност претставува вреднување и славење на работникот, кој цела година работи, и токму овие два дена (се разбира, законски) си ги посветува себе си. Но, дали ние во нашата мила Македонија навистина имаме што да прославуваме?

Веројатно НЕ. Затоа што половина од работоспособните лица во земјава речиси цела година се на одмор дома, не по своја волја, туку поради тоа што државата не им овозможува да одат на работа. Напротив, таа и натаму постојано го зголемува бројот на лицата запишани во Агенцијата за вработување, како стечајни работници, технолошки вишоци или, пак, како лица кои по некоја случајност можеби и ќе најдат вработување. Не само младите кои треба да бидат иднината на оваа земја, туку и оние кои во своите средовечни години останаа без вработување, а на кои единствено им преостана да протестираат пред вратите на Владата на Македонија, барајќи предвремено пензионирање.

Во вакви услови оправдано се поставува прашањето - имаме ли право да го славиме денот на трудот?

Или можеби треба да ѝ предложиме на Владата во нашава земја, први мај да го прогласи за ден на сите лица, кои се принудени да бидат без работа, а чиј број од ден на ден секојдневно се зголемува. Или, пак, можеби тоа треба да го предложи македонскиот Валенса, алијас Ванчо Муратовски, кој наместо да ги заштитува работниците, преку нивниот грб, години наназад се обидува да дојде до некој политички ангажман, што неодамна и го потврди, потенцирајќи дека се гледа како иден премиер на Република Македонија.

Во вакви услови во земјава, навистина треба да се прашаеме што славиме на Први мај?

Но, тоа е нашата "македонска работа", иста како и онаа на државниот врв на Република Македонија, кој еден ден сака граница со Косово, а друг ден чека истата некој од страна да му ја исцрта, односно да му каже каде се наоѓа. Еден ден е државна, а веќе другиот ден е административна. Малку го "љуби" Чеку, а малку наводно се кара со него, и остро му пркоси. Тоа е нашиот државно-политички врв, кој и натаму никако да сфати дека Косово е дел од проблемот, но и дел од решението за нашава земја. Токму затоа немаме став. Токму затоа и по петнаесет години независност и натаму не можеме да кажеме до каде се протега нашата земја. Веројатно и затоа чекаме некој да ни ги реши проблемите, кои случајно или не сè повеќе излегуваат на површина, како доаѓа денот Д.

А, за тој ден означен како изборен, партиските штабови веќе ги почнаа своите првични подготовки. Се разбира се почнува од листите, за кои меѓу членовите постои вистинска тепачка како да се дојде до добитно место, кое ќе им овозможи сигурен влез во идното Собрание. Ништо помали не се ниту "жешките" разговори на релација коалициони партнери, каде политичките субјекти се обидуваат што е можно подобро да се испазарат со "големиот брат", кој ќе ја предводи изборната коалиција.

Калкулации, изборни пораки и подметнувања ќе бидат темите за кои ќе слушаме во наредниве два месеца. Не помали ќе бидат и оние веќе познати ветувања за подобар живот, и блескава европска иднина, која ете само што не дошла. Требало само да бидеме трпеливи, и да веруваме во нашите политички водства. Но, тоа нам ни е добро познато. Во овие петнаесет години транзиција се научивме да слушаме шарени лаги.

Но, дали се научивме и да не веруваме во нив? Тоа ќе го видиме на петти јули, а дотогаш да го прославуваме секој ден, бидејќи за повеќето македонски граѓани е неработен.

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски